

Prekentekest: 1 Joh 4:10-16

Kjærligheten er ikke det at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder. Mine kjære, har Gud elsket oss slik, da skylder også vi å elske hverandre. Ingen har noen gang sett Gud; men dersom vi elsker hverandre, blir Gud i oss, og hans kjærlighet er fullendt i oss.

At vi blir i ham og han i oss, det vet vi fordi han har gitt oss av sin Ånd. Vi har sett og vitner om at Faderen har sendt Sønnen som verdens frelser. Den som bekjenner at Jesus er Guds Sønn, i ham blir Gud, og han selv blir i Gud. Vi har lært å kjenne den kjærlighet Gud har til oss, og vi har trodd på den. Gud er kjærlighet, og den som blir i kjærligheten, blir i Gud, og Gud i ham.

Kjærlighetens apostel kalles han som har skrevet dette brevet. Selv om det ikke står noe sted i det opprinnelige brevet hvem som har skrevet det, tyder alt på at det er apostelen Johannes. Språket, ordene, oppbygningen av setninger, bevitnelsen fra oldkirken, alt samstemmer – og kjærlighet er et minst like sentralt tema i 1. Johannesbrev som i Johannesevangeliet, der forfatteren omtaler seg selv som elsket av Jesus. I Den lille bibel, Joh 3,16, står det "for så høyt har Gud elsket verden." Her i 1. Johannesbrev understrekes kjærlighetens opphav ytterligere. "Kjærligheten er ikke det at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder."

Johannes må ha skrevet dette brevet på sine eldre dager. Man regner med det er skrevet på 80- 90 tallet. Dette var en tøff tid for kristne. Vi vet at Colosseum i Roma stod ferdig i år 80. Det ble satt i verk forfølgelser av kristne, og vi vet at romerske borgere ble underholdt med å se kristne bli lemlestet og drept inne på det veldige Colosseum. Dette var kristne som ikke ville tilbe keiseren.

Johannes må selv ha kjent forfølgernes klamme hånd da han i denne tiden ble forvist for sin tro til øya Patmos i Egeerhavet. I dette brevet merker vi at viktige ting må sies. Det var allerede noen som stilte spørsmålstegn med at Gud kunne lide. Senere vet vi at disse ble en stor religiøs bevegelse som søkte fotfeste også innen kirken. De satte et skarpt skille mellom det åndelige og det skapte, og mange skal ha hatt en forestilling om at Gud tok bolig i Jesus da han ble døpt, og forlot ham før korsfestelsen.

Mot alt dette forkynter apostelen i 1. Johannesbrev at inkarnasjonen faktisk hendte og var en realitet. Jesus var helt og holdent menneske og samtidig Guds enbårne Sønn. Dette sentrale innholdet i bekjennelsen og den kjærligheten som Gud virker i den som tror, er som to sider av en mynt. Begge deler er kjennetegn som viser tydelig hvem som er kristen. (Vise fram myntens bekjennesside) Bekjennelsen er alltid tydelig. Å bekjenne troen er å la andre få vite hvem en setter sin lit til. Men bekjennelsen forutsetter også at en vet hvem Jesus er og hva Gud har gjort for å frelse. Paulus sier det slik: "Hvis du bekjenner med din munn at Jesus er Herre, og tror i ditt hjerte at Gud har oppreist ham fra de døde, skal du bli frelst. Med hjertet tror vi så vi blir rettferdige for Gud, med munnen bekjenner vi så vi blir frelst." Rom 10,9-10.

Den andre siden av mynten er kjærligheten. (Snu mynten) Uten denne siden er det ingen virkelig tro. Ord som kjærlighet, hat og frykt, kan for oss virke diffuse og abstrakte, men slik Johannes bruker ordene dreier det

seg ikke først og fremst om følelser, men handling. I brevet skriver Johannes at den som har kjærlighet kan ikke hate sin bror. Den som har kjærlighet elsker sin neste og holder Guds bud. Og videre, kjærligheten driver frykten ut. Da er frykt ikke først og fremst tenkt som følelse, men som å handle i tråd med frykten, altså svikte i forhold til å bekjenne troen.

Hva ble så resultatet av apostelens formaninger? Jo, menigheten hold fast på bekjennelsen og lot seg lede av kjærligheten. Som kristne kunne de ikke fornekte sin Frelser og Herre. Apostelen var forvart på Patmos. Andre ble slept inn i Colosseum, torturert og drept til underholdning for Romas besteborgere. I takt med at forfølgelsen av kristne tiltok, fikk stadig flere ta imot Jesus som sin Frelser og Herre. Resten av historien kjenner vi. Misjonen har ført evangeliet også til oss, og vi har fått ta imot.

Jeg leste nylig i Dagen en reportasje fra Etiopia i Afrika. Som mange andre steder, var det også der store spenninger i forhold til kristen lære, og mange utfordringer i forhold til livsførsel. Ikke minst møter kristne der stor motstand fra muslimene. Til tross for motgang og problemer, ser menigheten en gledelig vekst, stod det å lese.

I en landsby som het Nora Humba, der det store flertallet var muslimer, bygde 25 kristne en liten stråkirke for 18 år siden. I 1994 var antallet kristne blitt 150, og en ny kirke av bølgeblikk ble reist. Da bestemte muslimene seg for at de skulle bygge en moské tett ved siden av kirken. I følge Etiopisk lov skal det være en viss avstand mellom hus til religiøst bruk. Derfor nektet de lokale myndighetene muslimene å bygge så nært, men etter en runde med bestikkelser sa myndighetene likevel ja.

Så skulle det være et fire dagers stormøte i kirken. Muslimene ville da ha sin egen storsamling samtidig, og rigget opp kraftige høyttalere rettet mot kirken. Om dagen ble det ropt ut propaganda mot kristendommen. Midt i all støyen måtte lederne for kirken finne ut om de burde avlyse og utsette hele stormøtet, eller hva de skulle gjøre. Men de hadde tydeligvis lest 1. Johannesbrev, og de bestemte seg for at de ville vise muslimene kjærlighet i stedet for hat, og fortsette som om ingenting var hendt. De sa ikke et vondt ord om muslimene. Resultatet var at mange muslimer kom på de kristne møtene på kveldstid. Muslimene avsluttet sin samling lørdag, men da det kristne stormøtet ble avsluttet søndag, var det seks muslimer som sa at de ville bli kristne.

Det skapte voldsomt oppstyr blant muslimene. De skrev brev til myndighetene og sa at hvis de kristne fortsatte med å stjele deres medlemmer, ville kirken bli brent. Men de fikk svar tilbake at det var religionsfrihet i Etiopia, og muslimene ville bli stilt til ansvar om det skjedde noe med kirken. Etter dette har det gått bra i landsbyen. Nå planlegges det en større kirke med plass til 500 mennesker.

Kjærligheten seirer over hatet. Apostelen Johannes minner oss om at Gud er kjærlighet, og den som blir i kjærligheten, blir i Gud, og Gud i ham. Da får det bære eller briste. Som kristne må vi velge det gode og la hatet fare. Kjærligheten og bekjennelsen hører sammen som to sider av samme mynt. Disse kristne i Nora Humba la ikke skjul på sin kristne tro. De holdt en tydelig kristen profil. De valgte å gå kjærlighetens vei da de ble møtt med hat. Resultatet var at flere fikk møte Jesus.

Våre veikryss ser annerledes ut enn de etiopiske, men våre valg må bli langs samme gate, for også vi har lest 1. Johannesbrev, og er kalt til å bekjenne troen tydelig og offentlig, og la kjærligheten være det våpen vi bruker for å nå mennesker med evangeliet.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.

Kilde til historien fra Nora Humba: Dagen 5.mai 2004.

Pedagogisk knep: En stor mynt av papp med lett leselig tekst på to sider.

Jeg tror
på
Jesus

Kjærlighet